

Sygn. akt II CSK 571/19

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie z powództwa [...]. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.
przeciwko R. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 maja 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 14 lutego 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) adwokatowi T. G. kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych powiększoną o kwotę podatku od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi

kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzwonne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący R. K. powołał się na istotne zagadnienie prawne, dotyczące początkowej daty wymagalności roszczenia banku wynikającego z umowy kredytu.

Powołanie się w skardze kasacyjnej na istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga sformułowania określonego problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on istotne znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowy charakter. Problem ten powinien odnosić się do konkretnych, powołanych we wniosku przepisów prawa, zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, tak, aby jego rozstrzygnięcie mogło uzyskać ogólniejsze znaczenie, a zarazem rzutowało na wynik sprawy. Konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen i możliwych wariantów interpretacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, niepubl., z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, niepubl., z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl., i z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.).

Sformułowana we wniosku wątpliwość prawna nie spełniała wskazanych przesłanek przede wszystkim w tym zakresie, w jakim wynika z nich konieczność wykazania związku między rozstrzygnięciem zagadnienia prawnego a wynikiem postępowania kasacyjnego.

Jak wynikało z motywów zaskarżonego wyroku, Sąd Apelacyjny istotnie uznał, że wierzytelność z tytułu umowy kredytu stała się w całości wymagalna nie wcześniej niż w dniu 31 grudnia 2013 r. w związku z wypowiedzeniem dokonany przez kredytodawcę w grudniu 2013 r. Z wiążących dla Sądu Najwyższego ustaleń faktycznych (art. 398¹³ § 2 k.p.c.)

wynikało jednak zarazem, że do zawarcia umów kredytowych, których stroną był pozwany, doszło w dniach 27 i 30 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny przyjął zaś, czego pozwany w skardze nie kwestionował, że pozew w sprawie został złożony w dniu 1 marca 2016 r. Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, roszczenie banku o zapłatę niespłaconego kredytu przeciwko osobie niebędącej przedsiębiorcą przedawnia się z upływem trzech lat (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2003 r., II CK 113/02, OSP 2004, nr 11, poz. 141 i dnia 30 stycznia 2007 r., IV CSK 356/06, niepubl.). W świetle motywów wniosku niewyjaśnione pozostawało zatem, w jaki sposób przyjęcie odmiennego niż Sąd Apelacyjny założenia co do początkowej daty wymagalności wierzytelności kredytowej, w tej części, w której wierzytelność ta obejmuje raty płatne przed wypowiedzeniem kredytu, mogłoby rzutować na ostateczne rozstrzygnięcie sprawy, w której wniesiono skargę kasacyjną.

Mankamentu tego nie uchylało stwierdzenie zawarte w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych, według którego - w takim przypadku - „początek terminu wymagalności kształtowałby się inaczej”. Stanowisko to, z racji swojej ogólnikowości, nie pozwalało uznać, że rozstrzygnięcie przedstawionej w skardze wątpliwości prawnej mogłoby rzutować na wynik sprawy, w której złożono skargę kasacyjną.

Ubocznie należało zauważyć, że wątpliwość prawna sformułowana w motywach wniosku została uzasadniona wyłącznie przez przywołanie in extenso fragmentu powszechnie dostępnej elektronicznie publikacji, bez próby skonstruowania własnej argumentacji mogącej przemawiać za poszczególnymi wariantami jej rozstrzygnięcia, z pominięciem analizy aktualnego dorobku orzecznictwa i wypowiedzi doktryny poświęconych wymagalności roszczenia w kontekście początku biegu terminu przedawnienia.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw